

Å FALLE ER INGEN SKAM,
MEN Å BLI LIGGENDE.

Nr. 8 - 1984 - 33. årgang
Løssalg kr. 5,-

Vidkun Quisling's «henvendelse til Himmler» — løgnen som gjorde ham til «forreder»

Løgnen om Vidkun Quisling's henvendelse til Heinrich Himmler om et tosidig samarbeide så tidlig som i 1933 er spredt over hele verden.

Historikeren og journalisten Hans Fredrik Dahl solgte «nyheten» til telegrambyrået Reuter for Judas-penger.

Historien er ikke dementert og vi har eksempler på at den allerede nyttes i skolens undervisning i samtidshistorie.

Det er på grunnlag av slike løgnhistorier Vidkun Quisling ble dømt som forræder, og skutt på Akershus 24. oktober 1945.

Vi husker hvordan «retten» den gang tok Rosenbergs dagbok og de skriftlige vitneprov fra Rosenberg, Ribbentrop, Göring og Keitel for den absolutte sannhet, uten at Vidkun Quisling

fikk anledning til å eksaminere vitnene. Sjøkkartet var det da «retten» heller ikke tilkalte vitner som kunne ha hjulpet ham: Scheidt, Schreiber, v. Falkenhorst, Raeder og admiral Boehme. Alle disse enkelt å få tak i.

Også i Argentinske aviser er Hans Fredrik Dahls «bekræftelse» på Vidkun Quisling's «forrederi» publisert under store overskrifter.

I «Buenos Aires Herald» den 28. august leser vi:

«BREV VISER AT NORSK
KRIGSTIDSLEDER
BEGYNT NAZI-
KONTAKT I 1933, Oslo:

Nylig oppdagede brev og dokumenter etter den norske krigstidsleder Vidkun Quisling

avslører at han hadde forbindelse med nazileder Heinrich Himmler om et tosidig samarbeide så tidlig som i 1933, sa igår kilder som har sett papirene.

Et brev fra Himmler datert fra dette år til den daværende forsvarsminister, hvis navn ble symbol for forrederi på grunn av hans samarbeide med nazi-Tyskland var blant de 1200 dokumenter som ble funnet.»

I tilknytning til vår artikkel i nr. 7, hvor faksimile av Himmlers brev til Quisling står, og hvor vi kommenterte løgnen om Quisling's samarbeide, vil vi igjen understreke at Vidkun Quisling aldri brevvekslet med Heinrich Himmler, og at han kun fikk ett (Fors. side 7)

Vi fjernet «Quisling- dokumentene»

Det er ganske oppsiktsvekkende hva Drammensmannen Thorleif Marodd forteller til «Drammens Tidende og Buskerud Blad» den 3. september.

«Det er oppspinn at Quisling-dokumentene ble fjernet fra Maria Quisling's leilighet i Erling Skjalgsons gate i 1980», sier han. «Dette kan jeg si med 100 % sikkerhet. Jeg var nemlig selv med på oppryddingen på Gimle, og var med på bortkjøringen av papirene i august 1945.»

«— Papirene ble kjørt bort på en lastebil. Det var offiserer ved Sjøkrigsskolen på Sandaker som ledet transporten. Vi som var med på transporten trodde papirene skulle til Riksarkivet. Da vi kom til Vestbanen fikk alle unntatt offiserene ordre om å forlate lastebilen. Dette syntes vi var merkelig for det var et forferdelig vær, og det var langt å gå til Sandaker. Først da retts-saken mot Quisling kom opp, og papirene ble etterlyst uten resultat begynte jeg å tenke på denne hendelsen,» forteller Marodd. Papirene kom aldri så langt som til Riksarkivet, men siden jeg var så ung tenkte jeg dengang at papirene ikke ble utlevert for å få Quisling-saken ut av verden. I dag vet jeg bedre, forteller Thorleif Marodd.

Forsvant i 1945

— En ting er i hvert fall sikkert; Papirene var ikke i Maria Quisling's eie da retts-saken tok til, mener Marodd. — Det er jo innlysende at hun ikke ville holdt tilbake papirer, som utfra det man vet i dag, kanskje kunne reddet hennes mann fra eksekusjonspeletongen. Jeg synes faktisk å dra kjensel på endel av materialet som ble fjernet fra Gimleheimen, hevder Marodd. Blant de tingene vi lastet opp var seks-syv koffertene og en mengde papirer.

12 mann

Det var i alt 12 mann som var spesielt utvalgt til å rydde Gimleheimen i august '45. Alle unntatt jeg var offiserer og kadetter ved Sjøkrigsskolen på Sandaker. Jeg var eneste menig blant de 12, og nesten 10 år yngre enn de andre. Det jeg nå lurer på er om flere av de 12 er i live og kan bidra til å kaste mer lys over hva som hendte under transporten i august 1945, og hvor papirene har vært inntil de dukket opp nylig, sier Thorleif Marodd til DT-BB.»

Er opplysningene fra Thorleif Marodd riktige, og det tviler vi ikke på at de er, bør regjeringsadvokaten omgående forlange utlevert utkjøringsjournalene og bilkvitteringslister som sikkert er arkivert på Sjøkrigsskolen. Der ved vil det være muligheter for å finne ut hvilke offiserer som kjørte vekk kuffertene.

Bilde av kuffertene er tidligere vist i «Dagbladet» og i «VG», som har omtalt kjøpet av dem.

Det er nå en illevarslende taushet om Quisling-dokumentene, og så vidt vi har bragt i erfaring har regjeringsadvokaten ennå ikke gitt ordre om full granskning av papirenes vandrings fra 1945 frem til idag, slik norsk presse har bedt om. Er risikoen for høy? Vil en granskning kunne avsløre de menn som virkelig dømte og senere myrdet ham på Akershus den 24. oktober 1945?

Vitterlig er det at papirene kom til Møllergaten 19, — til Heinrich Meyer som da var konstituert politimester, til tross for at han i 1940 var Jonas Lie's mann helt og fullt.

Hvem sorterte papirene på Møllergaten 19 og sørget for at aktoratet fikk sitt, mens restene ble sendt til høyesterettsadvokat Harald Sverdrup Thygeson?

Var det Arntzen, L'Abbée-Lund, Tranmæl, eller J. C. Hauge?

Sistnevnte var sjef for likvidasjons-boene, og ubekreftede meldinger forteller at det var han som sørget for at Vidkun Quisling bare fikk noen papirer.

Nevnte herrer var forøvrig alle troende til en slik handling, mot det menneske all skyld skulle veltes over på.

En granskning vil gi svaret på hvem, hva, hvor.

Kommer den? Eller skal saken «Quisling-dokumentene» ties ihjel.

Til glede for spesielle borgere.

SKITT I NORGE — LEVE DEN KOMMUNISTISKE VERDENSREVOLUSJON :

Einar Gerhardsen smuglet smaragder for å fremskynde kommunismen

To år etter revolusjonen, — i 1919, — var Sovjet avskåret fra Vest-Europa gjennom en omfattende blokkade.

Bare via Vardø var det en åpning og Det Norske Arbeiderpartiet påtok seg å spre det kommunistiske propaganda-materialet til resten av Europa og USA.

For lesere av FOLK OG LAND kommer det neppe som noen overraskelse at den mest aktive under «landssvikopp-gjøret», Einar Gerhardsen, var en av hovedmennene i dette arbeidet, som gikk ut på å etablere kommunistiske partier i alle land, forberede statskupp og sette i gang verdens-revolusjonen.

I sin avhandling «Mellom reformisme og bolsjevisme. Norsk arbeiderbevegelse 1918—1920. Teori — praksis», legger universitetsstipendiat Odd-Bjørn Fure frem materialet om Det Norske Arbeiderpartiets og Einar Gerhardsens svik, slik også Vidkun Quisling i sin tid gjorde, — og som vel var årsaken til skuddene på Akershus. I Odd-Bjørn Fures avhandling kommer det likevel frem svært meget nytt.

Vi har sakset en liten smakbit av den reportasje «Bergens Tidende» hadde om saken, — den 14. september i år, men vi vil anbefale våre lesere å sikre seg hele den omfattende avhandling.

«Fra 1918 fremsto norsk arbeiderbevegelse som en åpen trussel mot det eksisterende økonomiske og politiske system. Det var ikke lenger partiets representanter i storting og kommunestyre som skulle ivareta interesser. Arbeiderbevegelsen skulle selv gripe inn i den historiske prosess ved revolusjonære aksjoner. Med denne utviklingen skilte DNA lag med de andre sosialdemokratiske partiene i Vest-Europa som holdt fast ved den parlamentariske reformkurs.

— Hva kan forklare denne særegne norske arbeider-radikalisme?

— Vi må erkjenne at vi ennå ikke har noe tilfredsstillende svar på dette spørsmålet. En standardforklaring har vært at en sen og hurtig industrialisering i Norge disponerte for radikale holdninger. Det har imidlertid vist seg vanskelig å begrunne denne teori. Foreløpig må vi nøye oss med å anta at det omfattende politiske oppbrudd i arbeiderklassen var et resultat av

et samspill mellom en rekke faktorer: fremveksten av en moderne industrikapitalisme med tiltakende klassemotsetninger, dyrtid og vareknapphet under verdenskrigen og en valgordning som stengte arbeiderbevegelsens fremmarsj på det parlamentariske plan.

Revolusjons-program

— Hvordan artet radikaliseringen seg innen norsk arbeiderbevegelse?

— I partiets programmer ble det fastslått at bare en revolusjonær omveltning kunne bedre arbeiderklassens kår og avskaffe den kapitalistiske utbytting og undertrykkelse. Partiet meldte seg ut av den internasjonale sammenslutning av reformorienterte partier og sluttet seg til Komintern, som omfattet de revolusjonære partier. Videre aksepterte partiet med visse reserver Moskvatesene, som var en sammenfatning av de russiske bolsjevikers strategiske hovedlinje.

Avgjørende fremstøt

— Men ble disse revolusjonære retningslinjer fulgt opp i praksis?

— Den tradisjonelle oppfatning er at det var bare teorien (Fors. side 7)

Drosjene og motstandskampen

Herr redaktør!

I 1948 streiket drosjeeierne i Oslo.

Grunnen var at en NS-mann hadde fått drosjeløyve.

Noen år tidligere deltok 100 av Oslo-drosjene i den store jøde-aksjon, som Per Ole Johansen forteller om i sin bok: «Norge og jødene 1914—1943». (Gyldendal). Forfatteren skriver: «— Utenfor ventet 100 drosjebiler på sine «passasjerer». Mannskapene ble delt opp i 100 patruljer med hver sin drosjebil og lister over 4 familier som de skulle arrestere.» (Sitat slutt)

Under forhør av impliserte i aksjonen kom det etter okkupasjonen frem at bare 3 drosjeeiere/sjåførere unndro seg tjenesten. Disse ble ikke straffet.

Etter hva jeg senere har hørt ville de 3 drosjeeiere/sjåførere heller ikke delta i drosjestreiken mot NS-mannen, i det de viste til den dårlige nasjonale holdning deres kolleger hadde vist under okkupasjonen. Dessverre måtte de gi seg etter trusler om straffetiltak fra foreningen.

Idag er det stort sett yngre drosjesjåførere i Oslo. De forstår godt at eldre kolleger og tillitsmenn nødig vil fortelle noe om «drosjeeierens motstandskamp under okkupasjonen».

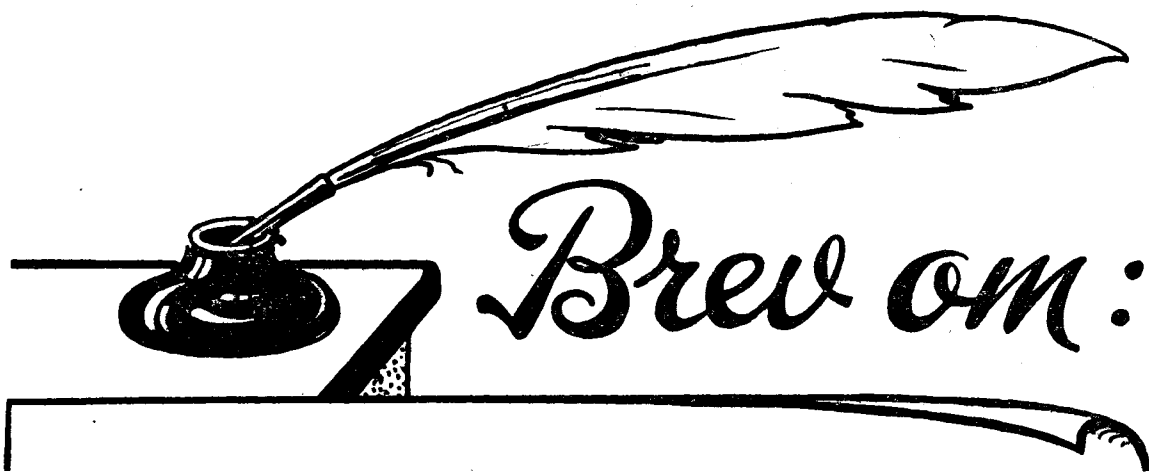
A. L. H., Oslo 2

En skattekiste

Kjære redaktør Haugerud!

Min hjerteligste tak for modtagne nr. 6 1984 af FOLK OG LAND. Aldrig har jeg læst et bedre nummer af tidningen. Som dygtig redaktør kan du uden at rødme holde med mig i denne påstand.

Det er jo en skattekiste af urubbelige Sandheder, denne Tidning rummer! — Sådant sér jeg straks. — På «Brevsiden» bemærkede jeg især: «Tysk og engelsk disiplin!» Hvad denne brevskrivers påstand angår skal jeg til 100% bekræfte sandheden i hans ord omend mine eksempler er hentet fra Danmark under besættelsen, samt fra besættelsegebieter i Ober-Elsass, hvor jeg var en tur i 4 uger, i januar -41. — Det var meget svært for mig at få fri fra mit arbejde til denne fire ugers tur. — Det job, jeg da havde indenfor Dansk Mejeribrug, kræver at man er specialist og ikke blot Mejerist. — Men denne fire ugers tur har jeg aldrig fortrudt. — Alene at se arbejdstjenesten for ungdommen, gjorde én fast overbevist om at det var godt Folk man besøgte. — Nej det har jeg aldrig angret — trods prisen vi måtte betale efter «udrensningen» i -45. — Men denne Günther Westphal fra Kiel-Hasse, Deut-

En blott og bar skam

Jeg vedlegger en artikkel fra Lørdags-Dagbladet av 15. september 1984, skrevet av en Hans Fredrik Dahl som er noe av det frekkeste jeg har sett skrevet om Quisling og som jeg mener bør påtales.

Jeg siterer fra avsnittet Landets redning: «... I 1939 ble det tydelig at en verdenskrig sto for døren, der Norge ikke ville holde seg nøytralt. I denne situasjon følte han seg berettiget til å drive sitt eget maktspill. Han søkte kontakt med Hitler og stilte seg til disposisjon for en tysk invasjon av Norge.

Dette var selvfølgelig landsforræderi, og det av verste klasse. Mens landets militære og politiske ledere strevde med å holde Norge utenfor krigen, dro en forhenværende statsråd og ulønnet major til Berlin og oppfordret Hitler til å komme.»

Det var altså Quisling som fikk tyskerne til å komme, det var da svært så snille tyskerne var, at de utvidet krigen i så stor grad bare for å tekkes Quisling. Men således står det i artikkelen. Var det ikke Nygaardsvold og militærnekeren Einar Gerhardsen med flere som la landet åpent slik at det bare var å marsjere inn uten sverdslag. Et faktum er at såfremt landet var forsvarsberedt ville okkupasjonen ikke ha kommet. Under overskriften *Statskupp* skriver vedkommende at Quisling utviklet en strøm av sjofle proklamasjoner for å knekke og svekke den norske militære motstand mot okkupasjonsmakten. Det var virkelig en deilig motstand regjeringen utviste når en tysk avdeling på 400 soldater kunne lande med fly, marsjere til Oslo og nedover Karl Johan, mens folk sto tett pakket på fortauene og gapte. En blott og bar skam.

Jeg synes ikke artikkelen bør gå upåttalt hen.

Med hilsen
Daniel Nestby,
9400 Harstad

SVAR: Nå er Nygaardsvold og hans menn blitt krigshelter og landets redningsmenn.

I åtte-bindsserien om krigen i Norge («Norge i krig») slår historikerne Ole Kristian Grimnes og Magne Skodvin fast at hvem som enn sviktet i april dagene 1940, så var det ikke regjeringen Nygaardsvold.

Så i neste krig kan regjeringen, — og da naturlig også offiserer og soldater, stikke fra hele greia med god samvittighet, og la oldinger, kvinner og barn ordne opp.

Leve Norge!

Red.

Spørsmål til Haagen Ringnes NRK-TV

scheland, har ret i hvert ord han skriver. — Diciplinen i besættelsesmagten var knallhard. Der tålt ikke nogen form for gangsteropræden mod beboerne i de besatte områder. — Dette har jeg selv sét og erfaret i de to nævnte «besatte» områder. — Ikke noget med elektriske torturcener eller gloende Jernstænger jaget ind både her og dér.

Det var rørende at læse hvad «Vic.» skrev om Quislings Urne. Ja, hans krop er bleven til Aske, men ikke hans And. Et legeme kan man «korsfæste» men ikke en And i en Mand af Quislings format. Han har som Ronald Reagan, som jeg holder meget af, troen på de rette magter. — Det er et godt Rygstød, og har været det gennem alle henfarne Tider. — Eksempler er der nok af.

Nu de aller varmeste hilsner til dig, og alle gode nordiske meningsfeller der oppe i Norge. Jeg forstår jer så godt når i synger: «Dig elsker vi Norge, vort dejlige Land».

Knud Nielsen
211 52 Malmé

I det dobbeltprogrammet (intervjuet) Haagen Ringnes hadde med Jens Bjørneboe i TV, bruker Bjørneboe uttrykket «rettsvikoppgjøret» istedenfor det vanlige «landssvikoppgjøret».

Da programmet kom i reprise for ikke så lenge siden, var det teksten. Men da Bjørneboe brukte ordet «rettsvikoppgjøret», sa teksten på skjermen «landssvikoppgjøret».

Hvorfor? Jeg håper Folk og Land kan spørre Haagen Ringnes om dette.

Interessert

Den unge garde

Her redaktør!

Jeg vil takke for en interessant avis, men vil det ikke være en idé å gjøre avisen noe mer dagsaktuell. Kanskje trekke inn flere kommentarer til utenriks hendelser?

Dette vil nok skaffe mange unge lesere til bladet og skape et nærmere forhold til de som er unge og abonnerer idag.

Slik som meg selv, — jeg tilhører 67-generasjonen. Jeg håper å kunne komme tilbake til dette tema i et senere leserinnlegg.

Med hilsen
H. jr., Oslo

SVAR: Fra nyttår går vi formodentlig over til nye, moderne trykkmetoder, samtidig som lesere vil merke en overgang til et mere allsidig innhold, der vi tar hensyn til alle våre lesergrupper.

Red.

Kilde bør angis

Herr redaktør!

Takk for bladet, og spesielt for de mange korte og fyndige leserbrev i nr. 6. Imidlertid må jeg gjøre oppmerksom på at innlegget «Tilbake til samfunnet» av «Aktiv», Odda, for en stor del består av sitater. Når slike brukes, hører det til god pressekikk at de markeres ved anførselstegn, og at kilde angis. Forøvrig har jeg ikke noe å bemerke til det «Aktiv» skriver.

T. E.

En god bok

Den desidert beste bok som jeg hittil har lest om «landssvik»-oppjøret ble skrevet av Mil.org.-sjefen i Oslo, major O. H. Langeland. Dette burde være obligatorisk lesning for alle som er interessert i hva som VIRKELIG foregikk i Norge under den annen verdenskrig.

Beste NORSKE hilsener fra
Thomas Solem
1351 Rud

KAN NOEN HJELPE?

Jeg etterlyser bilder av Joachim von Ribbentrop, biografi om ham (hvis slik er utgitt) eller artikkelstoff om ham.

Det er så synd at han skulle bli skutt. Han var det mest fascinerende menneske i Tyskland.

Håper på hjelp.

Hilsen Haakon Haagensen,
Ravnedsalsveien 13
4600 Kristiansand S

Den nye mynten

Vi har fått en ny mynt.

10-kroneseddelen er forsvunnet.

En rund, liten knapp med sølvpapir rundt er kommet istedenfor.

Dermed er vi blitt suggestivt fattigere.

Papir er papir, riktignok. Men papir kan rumme store verdier i form av et gjeldsdokument, en millionsjekk fra Norges bank, som skjøte og aksept.

Men en mynt uten edelt metall.

I vår barndom hadde den minste sølvmynten en klang. Og den var ekte. Den var det som den utga seg for, hverken mer eller mindre og en to-krone var tung, skinnende og spennende å ha i hånden. En verden kunne åpne seg for den.

I dag er ingenting ekte. 10-kronemynten vi idag får har intet sølv i seg. Bare en legering av kobber og nikkel.

Myntvesenet idag er som mennesket og tiden selv: ingenting er lenger ekte. Også mennesket er idag en legering av tvilsomme stoffer, av ringe verdi. Der finnes ikke noe igjen som er ekte, ikke noe edelt malm, alt er bare kobber og nikkel.

Den nye mynten er et sinnbilde på mennesket selv idag.

Anno 1800

Feminismen

Jo mer kvinnene vinner frem og mennene gir henne tøylene, jo mer ser det ut til at partene søker sitt eget kjønn. Men i forplantningens tjeneste må kvinnen likevel, som hunnen i dyeriket, ved alle midler tilkalle hannen.

Og i menneskeriket må mannen stadig stimuleres ved at hunnen åpenbarer fler og fler av sine yndigheter, — ved toppløse kreasjoner som åpenbarer brystene, eller på badestranden der badedrakten snart er avlegs.

Mens våre misjonærer lærer de underutviklede å kle på seg, kler deres egne hjemmевærende kvinner stadig mer av seg.

Jungelen nærmer seg sivilisasjonen, mens denne går tilbake og inn i jungelen.

Anton fra Sandnes

AVERTER I

FOLK og LAND

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør: Kåre Haugerud. (Treffes kun etter avtale.)

RESSE: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1 - Tlf.: (02) 19 06 71 (Tlf.svarer)

Kontortider: Enerhaugplassen 4, Oslo:

Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—20.

Innlegg: Pr. år kr. 80,-. I omslag kr. 100,-. Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnement løper til det oppsies skriftlig.

Utgiver: A/S Historisk Forlag

Annonser forsukksbetales med kr. 1,- + m.v.a., pr. spalte m.

Minstepris kr. 50,-

Trykk: Viking Boktrykkeri A/S

Grimstad fortjener ikke Hamsun

Det er 125 år siden Knut Hamsun's fødsel.

På Hamarøy i Nordland ble begivenheten markert med Hamsun-dager, der distriktets fastboende og turister fra inn- og utland tok del i feiringen.

Kommunen og reiselivsorganisasjoner hadde i måneder forberedt det store program, og på hoteller og campingplasser, og i hver krambu, ble stevnet gjort kjent gjennom vakre, fargerike plakater og brosjyrer. Nordlendingene sto samlet om arrangementet og det varmet oss å oppleve hvilke bestrebelser folket der oppe gjorde for en storstilet hyldning av dikterhøvdningen.

Det hele ble i den grad vellykket, at internasjonale reiselivsledere slo til lyd for årlige Hamsun-dager, som etter hvert vil trekke Hamsun-frelste turister fra alle verdens kanter til Hamarøy, dette Hamsundske riket.

I Grimstad, Knut Hamsun's kommune gjennom 38 år, ble ikke 125-årsdagen markert i det hele tatt.

Kommunen mente at man måtte bli spart for feiringen av ham. Som en representant for kulturstyret i Grimstad, Knut Egge, sa:

«— Vi må få slippe den ydmykende seremoni og den påkjenning det er å hylde en mann som er dømt av Høyesterett for den største forbrytelse en nordmann kan begå, nemlig landssvik.

Grimstads manglende initiativ ved Knut Hamsun's 125-årsdag, og de opprørende uttalelser om dikterhøvdningen, har naturlig utløst de skarpeste reaksjoner fra Hamsun-elskere.

Svært mange mener at kommunen ikke lenger fortjener å romme de skatter dikteren etterlot seg, og røster hever seg for en forflytning av museet på Nørholmen til Hamarøy i Nordland, der det kan være muligheter for å få reist et Hamsun's kultursenter.

En oppgave som er umulig for Grimstad, med en kulturnemnd som ikke eier begreper om giganten Knut Hamsun, og som vel bør holde seg til «Sheriffen ordner opp», på byens kino.

Det er godt å vite at Grimstad står alene med sin holdning mot Knut Hamsun.

Vi kan nemlig ikke leve og eksistere som kulturnasjon uten ham.

La oss lese hva en kritisk avis som «Bergens Tidende» skrev den 27. september 1978 om Knut Hamsun:

«— Men det merkelige skjedde at bare noen få år etter at krigen var slutt, og praktisk talt samtidig med at prosessen mot den gamle dikteren gikk mot slutten, kom Hamsun's bøker frem fra hyllene igjen. Hamsun's verden var blitt en del av vår egen, vi kunne rett og slett ikke leve og eksistere som kulturnasjon uten den gigant som en gang sto frem og formet sin egen og mange følgende generasjoner.

Dikteren Hamsun overlevde krigen, og overlevde etterkrigstidens kamp. «PÅ GJENGRØDDE STIER» viser at det var en styrket dikter som gikk ut av den kampen, lutret og edlere, mer elsket, om man kan bruke det uttrykket.

— Det er en lykkelig nasjon og en lykkelig verden som kan leve videre med en dikter som ga oss så meget.»

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—20.

Postadr.: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradr.: ENERHAUGSPlassen 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.

«SOLBRIS» fyller 80 år

35 ÅR ETTER ANKOMSTEN TIL BUENOS AIRES

Fra vår Buenos Aires-korrespondent

«Det begynner å skumre; havnen og fartøyene lå i skygge, bare gamle «Solbris» varmet seg i det gygne skinnnet fra de siste solstrålene.

Den bitterheten jeg følte da jeg fant henne bortgjemt i denne kroken var glemte, for jeg visste nå at erindringen om «Solbris» ville leve lenge etter at all verdens flotte luksusyachter er blitt innhyllt i glemselens slør.»

Sitatet er hentet fra Roald Ast-rup Nielsens siste bok, «Sannheten om «Solbris», nettopp utkommet paa spansk under tittelen: «La Fuga de «Solbris»». — Ordene falt den gang i 1948, da «Solbris» lå vanskjøttet og abandonert i et lite havnebas-seng nær Buenos Aires og bare ventet på å bli hugget opp.

Men der gikk troll i ord. For tredje gang i «Solbris»' tilværelse skjedde det store under. Ved første anledningen ble hun reddet fra tilintetgjørelsen av forhenv. statsminister Christian Michelsen, som like etter første verdenskrig kjøpte henne og utstyrt henne som sin personlige lystyacht. Så — i 1947 — våknet hun igjen til nytt liv da hun ble den utvalgte hovedpersonen i den begivenhetsrike flukten til Argentina. Og nå sist — i begynnelsen av 50-årene — ble frelseren en kjent argentinsk forretningsmann, grunnleggeren av et stort firma i konstruksjonsbransjen. — «Solbris» var et ynkelig skue, treverket halvårtent og motoren — eller rettere sagt restene av den — bare egnet som skrapjern. Men argentinens kyndige blikk festet seg ved skroget; han forsto at det hadde verdi, skjønt han på det tidspunkt ikke visste at «Solbris» ble satt sammen på en nordtysk bedding ved århundreskiftet av det beste stål som kunne oppdrives — og hverken før eller siden har man funnet maken til kvalitetskonstruksjon.

Slik hadde det seg at «Solbris» igjen sto opp av asken som fugl Fønix i den egyptiske fabelen og begynte en ny tilværelse. Kjøperen satte henne på reparasjonsverksted, men erstattet tredekket med stål, bygget om styrehuset og akterdekket og utstyrt henne med en ny, 140 hesters motor. Dermed ble hun satt inn for å delta i reisingen av det nye Argentina: Kjempemessige bruer over elvene Uruguay og Parana, den faraoniske tunnelen under floden Parana, veldige demninger som temmer elvevannets millioner av hestekrefter. Slik kan argentinerinne «Solbris» nå se tilbake på 30 års intenst og fruktbart virke i sitt adoptivland.

I 1983 fylte hun altså 80 år

(ferdigbygget i 1903 og hvem kan slå den rekorden? Spenstig som en ungdom pløyer hun fremdeles Rio Parana opp og ned. Her er hun i sitt rette element; den flate bunnkonstruksjonen hennes kostet besetningen kraftig sjøsyke og mye ubehag i urolig farvann, men for elvefart er hun det ideelle fartøyet.

Den 25. november 1983 ble fødselsdagen feiret og to av besetningen på 19, Olav Haavards-holm og Roald A. Nielsen med fru June og Liv Ure reiste ens ærend til byen Parana for å delta i festlighetene. Dessverre var familien Nøste og Sophus Kahrs forhindret fra å delta og den fjerde av besetningen som fremdeles befinner seg i Syd-Amerika, kaptein Johan Landmark, er bosatt i Colombia. Men med eiere, representanten for de argentinske myndigheter, pressefotografer og journalister var det en verdig forsamling som deltok i jubileumsturen og den etterfølgende festmiddag.

Skjønt eieren har flere fartøyer, er «Solbris» tydeligvis kjæledeggen. Hun inntar hedersplassen i skyggen, beskyttet mot den stekende subtropiske solen, og blir manøvrert ut så fint og forsiktig som om hun var en adelig gammel dame. Men bare av respekt, ikke av nødvendighet! Ikke en eneste plate i skroget er reparert eller erstattet i alle disse årene!

Tiden for returen til Buenos Aires nærmer seg, men «Solbris» har en fascinerende tiltrekning. Vi sniker oss tilbake til kaien der hun ligger i skumringen i opphøyet ro og nå er det som om hun sender oss et vennlig smil.

Og hvorfor ikke?

Intet vesen kan være så tilfreds med tilværelsen som «Solbris». Et langt og eventyrlig liv kan hun se tilbake på; fremdeles arbeidsfør og i full vigør ligger mange lykkelige år foran henne; respektert og aktet, behandlet med vennlighet nyter hun sitt otium i de nydeligste og fredeligste omgivelser man kan tenke seg.

Vi nikker, smiler igjen og hvisker:

«Many happy returns!»

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Julehilsener 1984

Som ifjor vil vi også i år bringe julehilsener fra og til kamerater landet rundt.

Innrykningen i vårt desembernummer er gratis, men hilsenene må være undertegnet med navn.

Ifjor kom mange hilsener for sent til redaksjonen, så vi gjør oppmerksom på at siste frist for innlevering er 15. november.

Svært mange vil sette pris på en julehilsen fra nettopp deg, — så finn frem papir og pennene.

Red.

Den store førjuls-festen

Hei folkens!

Så er det snart jul igjen, og som vanlig skal INO arrangere sin tradisjonelle førjuls-fest.

Ifjor var det overfylt hus, gledelig nok, — men for at alle skal få plass, har vi i år fått stilt til disposisjon større og bedre lokaler, — nemlig samme sted hvor vi arrangerer våre årsmøter.

Bussen går direkte til døren, så det blir ingen problemer med å finne frem.

Har du betalt kontingenten i INO eller abonnementet på FOLK OG LAND er du hjertelig velkommen, og vi ser gjerne at du tar med deg slektninger og venner.

Under festen blir det julemat, litt underholdning og et fåtall taler, slik at det er avsatt rikelig tid for utveksling av meninger om dagens situasjon, ved siden av minnene fra for'n da'r.

Den store dag er 15. desember, men tegningsfristen går ut 8. desember.

Kanskje en idé at du allerede nå setter ditt navn (kone, sviger-mor, sønner, døtre, venner) på listen.

Skriv eller ring kontoret.

Har du opplysninger om Gärtner-saken?

Jeg søker opplysninger om «Gärtner-saken» og håper gjennom Deres avis å få faktiske beretninger fra personer som har virkelig kjennskap til utviklingen i denne saken.

For ett par år siden hadde jeg telefonkontakt med h.r.advokat Dahlen i den anledning. Han var meget elskverdig, men kunne ikke yde meg nogen bistand da hans kjennskap til denne sak var minimal. Han ba meg kontakte tidligere fengselsdirektør Chr. Probst, og det gjorde jeg. Det

(Forts. side 7)

TVIND-skolene — «den endelige løsning» for barnevernsklienter?

«Den reisende folkehøgskole» søker nå å verve elever fra landets sosialkontorer.

Oslo kommune har «bitt på agnet», og har sendt flere av sine barneverns-klienter til det Tvind-eide Hornsjø turisthotell, der de skal følge skolens opplegg.

18 000 kroner pr. barn pr. måned koster det kommunen å holde disse der.

En annen barnevernsklient er på en Tvind-skole i Danmark. Han har vært der siden 1981, og for ham er prisen den samme.

I følge assisterende barnevernssjef Vidar Eriksen er Tvind-tilbudet «tross alt bedre enn intet tilbud».

En skremmende uttalelse når vi vet hva Tvind-skolene står for. Her gjelder det tydelig å kvitte seg med problembarne uansett pris, — uten tanke på barnas vé og vel.

Også for noen år tilbake sendte norske sosialkontorer unge klienter til «Den reisende folkehøgskole». Den gang på skole-skip.

Det endte med forferdelse.

Ubefestet ungdom ble av sine «viderekomne» kamerater mobbet til å ta i bruk rusmidler, og i de fleste utenlandske havner ble elevene kjeppjaget ombord igjen etter alkohol- og narkotikaorgier, herjing, slåsskamper og tyverier. Til slutt laget de mytteri ombord, — og måtte sendes hjem igjen til Norge.

«Dårlig Norgesreklame», var avisenes overskrifter den gang.

Med gru minnes vi også den unge, norske Tvind-eleven som under skoleoppholdet ble voldtatt av sine afrikanske «brødre», uten at skoleledelsen reagerte.

Til slike forhold er det barnevernssjefen i Oslo sender gatebarna. Vergeløse barn, — som fremfor noen trenger trygghet og støtte.

Folk i distriktene raser mot skolen og stiller seg uforstående til at Oslo kommune tar ansvaret for å sende barn til den, når enhver vet at skolen har vært en fiasko siden den ble startet

i 70-årene, og har hatt lærere som ikke makter, eller bryr seg med å ta vare på elevene.

Mange setter også et spørsmålstegn ved at Oslo kommune betaler inn store beløp til «Den reisende folkehøgskole», etter at regjeringen Willoch *endelig* har avslått all støtte til Tvind-skolen over skolebudsjettet.

Gatebarn på Tvind/Hornsjø

I VG fredag 21. sept. fremgår det at Oslo kommune v/barnevernet betalte 18 000 pr. elev (gatebarn) pr. mnd. for opphold på Hornsjø høyfjellshotell, som drives av Den Reisende Folkehøgskole.

For en som har fulgt virksomheten på Hornsjø det siste året, fra grøftekjørt buss på Hornsjøveien julen 1983, til innbruddsserier våren og sommeren 1984, og den konstante mangel på gjester til hotellet, er det flere enn undertegnede som har lurt på hvordan i all verden dette useriøse foretak kunne holde det gående.

Så får vi vite at barnevernet i Oslo har betalt 108 000 pr. mnd. for plassering av seks barnevernsklienter, dvs. ca. 600 pr. person/døgn.

Tyrili-kollektivet på Lillehammer (ettervern narkomane) har hatt opphold på fjellstuer i distriktet for under 200 pr. døgn.

Ass. barnevernssjef Vidar Eriksen i Oslo bør snarest forklare hvordan koblingen med Den Reisende Folkehøgskole har kommet i gang.

Regjeringen har avslått å støtte Den Reisende Folkehøgskole. Den ansvarlige for utplasseringen av barnevernsklientell på Hornsjø bør ha svært god forklaring på hvordan ovennevnte har kunnet forekomme. Av hensyn til landets turistnæring bør vel Hornsjøs hotellstatus granskes noe nærmere.

Gunnar Johansen, Oslo
«VG», 29. sept.

Vidkun Quisling har sagt det:

«I skolene har den samfunnsfiendtlige propaganda fått et stadig friere og bredere spillerom. Istedenfor å legge vekt på karakterdannelse og samfunnsånd, finner vi lærere som mer eller mindre direkte innpoder elevene marxistisk samfunnsfat og et materialistisk livssyn.

(Fra et kampskrift utgitt av Nasjonal Samling i 1934)

«En nazi-gjenganger»

I forrige nummer gikk vi imot en påstand fra dr. philos Yngve Ustvedt, som under en konkurranse-serie i NRK-TV fastslo at Arbeiderpartiet innførte barnetrygden, og at det skjedde i det Herrens år 1946.

Med sitt kjennskap til mangt og meget, mente vi at Ustvedt burde vite at barnetrygden kom under okkupasjonen, satt ut i livet av Nasjonal Samling.

Flere norske aviser gikk imot Arbeiderpartiets «nazilov» om barnetrygd, da den kom i 1946, og fra en leser i Arendal har vi mottatt et eksemplar av «Agderposten» fra den tiden. Under overskriften «EN NAZIGJENGANGER» skriver bladet: «— Det er merkelig hvor seigt nazimentaliteten holder seg. Den dukker opp der og når en minst skulle vente det. Hvem skulle vel f.eks. tro at den fikk innpass i Sosialdepartementet under dettes nåværende ledelse?»

Blant de lover som «ministerpresident» Quisling gav var også en om barnetillegg. Lønsmottakere med flere barn fikk i henhold til den et bidrag som ble skaffet til veie ved at arbeidsgivere betalte 1 krone pr. uke pr. arbeider i ekstrapremie. Denne lov ble som andre Quisling-lover satt ut av kraft ved frigjøringen i mai.

Men nå ser det ut til at Sosialdepartementet har funnet den frem igjen og vil lyse den i kull og kjønn. Avisene kan iallfall fortelle at departementet har forberedt et lovforslag som så vidt jeg kan se er en gjentakelse av naziloven.» (Sitat slutt)

3. RIKES HISTORIE

Ca. 80 forskjellige Org. LP m/taler av Hitler, Goebbels, Himmler m/flere, wunschkonserter, rundfunkpropaganda, marschlieder skaffes. 8 mm originale filmer fra 1933—45. De fleste opptatt under kamper på mange fronter.

Også div. historiske ting som; medaljer, stålhelmer, dolker, flagg, armbind, uniformseffekter, emblemer osv.

Henvendelse til: N. IMP., Boks 545, 3101 Tønsberg.

Ønsker kontakt med en som har et eksemplar av

«FRONTKJEMPERBOKA»,
tjenestebevis for frontkjemperen.

For avfotografering eller overtagelse ved kjøp.

Eksp. henviser.

Ønsker kontakt med personer som har
NASJONALSOSIALISTISKE POSTKORT

for salg. Tyske, Svenske, Danske, Hollandske, Belgiske, Franske, Italienske, Spanske og selvfølgelig Norske. Må være fra tiden 1922—1945.

Eksp. henviser.

MANEDENS «PERNILLE»:

Det er ikke vanskelig å forstå at det stunder mot både 45 års jubileum for 1940 og 40 års jubileum for 1945. Et nytt selvforherligelses år står for døren. På nytt vil vi bli minnet, som for fem år siden da det var 35 års — og 40 års — erindringssus over landet, at den 2. verdenskrig ble vunnet ved Midtskogen. Erindringen vil dvele ved tungsvannssabotasje og «gutta på skauen», som vår historielærer i realskolen i slutten av femtiårene nesten hver dag kom inn på. Senkningen av Tinnsjøfergen, som jeg kom til å lese om for en stund siden, vil bli forbigått i taushet, og det er neppe sannsynlig at noen av festdeltagerne ut over våren vil minnes de som fikk smake seierherrenes konsentrasjonsleirer og fengsler i 1945.

En forhenværende redaktør av Norges Handels- og Sjøfartstiden-

de, Terje Baalsrud, som i «Morgenbladet» av 14/9 har forfattet noe av det mest gemene om Quisling som jeg har lest på lenge, kan på ny få boltre sin øndskap. Hva som kunne interessere meg var å få vite om han allerede gjennomskuet Quisling i 1931 eller om det først var i 1933. Det må vel ha vært i 1931, hans dirrende gammelmannspekefinger synes å tyde på det.

Vår nye populærhistoriker Hans Fredrik Dahl, som i «Lørdags-Dagbladet» 15/9 betegner Quisling som en «gorilla», skriver i sin to-siders artikkel: «Mens krigen raste, matmangelen herjet og tyskernes terror tiltok, satt Quisling i sitt palé som en argentinsk general omgitt av sin trofaste junta kledd i sporer og klirrende prakt. Mens folk flest klippet rasjoneringskort og spiste poteter, viser Føreren

regnskapsbøker at lassevis av indrefilet og franske viner ble kjørt til residensen på «Gimle». Her har vi norsk historieskrivning på sitt beste, og jeg imøteser ytterligere historikk fra arkivforvalterens hånd. Slikt blir en populær på, så historikeren Hans Fredrik Dahl har en lys framtid foran seg, i alle fall de første tiår, fram mot 50 års jubileene i 1990 og 1995.

For en videre å framheve Hans Fredrik Dahls eminente evner som historieskriver, siterer jeg slutten av hans tosidige artikkel: «Det største (nederlaget) kom i mai 1945, da han ble arrestert og fengslet av norske hjemmestyrker». Er det jeg som må anskaffe briller tro? Jeg har da lest at han selv meldte seg i Møllergaten 19, men når historikeren Dahl skriver at han ble «arrestert og fengslet», så er det sikkert jeg som har feillett.

En historiker er en historiker, og som frivillig deltager i skytekon-

en kurransen med Quisling som et forfjamset kvinnfolk noe annet. Den avsluttende setning er: «I blink? Kanskje kunne han slik oktober 1945 ble han (Quisling) blitt kvitt noe av sin aggresjon skutt på Akershus, 58 år gammel». Hans Fredrik Dahl er litt av en alene (jeg henviser til hans artikkel, som jeg har nevnt ovenfor) forsker, men hadde han sittet på skolebenken ved siden av meg, hadde han vel neppe betraktet dette som en nyhet. Men det foreligger den mulighet at det går en søt frysning ned over ryggen på historikeren, når han skriver dette. Døden for bøddehand har alltid hatt en enorm tiltrekning på spesielle typer mennesker.

Det er synd på historikeren Dahl at han ikke var gammel nok til å kunne ha vært en av dem som tok sikte på han der han sto bundet til pelen. Da kunne han ha vært med på å skyte historie, ikke bare skrive historie. Og hvorfor meldte ikke Terje Baalsrud seg dømme til døden.

Pernille

Mot et stort nytt jubileum

Hetsen mot Kirsten Flagstad gikk over alle grenser

— FEIGHETEN ER BLITT VÅRT NASJONALE KJENNETEGN, SIER ARNE DØRUMSGAARD

— Den behandlingen de norske myndigheter utsatte Kirsten Flagstad for etter krigen, og den gigantiske løgnkampanjen mot henne i pressen, var en av årsakene til at jeg reiste fra Norge og aldri vil vende tilbake, sier Arne Dørumsgaard til Idar Aarheim i «Morgenbladet» 17. september.

— Hvordan startet denne bakvaskelsen og hva var årsaken til den?

— Jeg er lei meg for å si det, men den bakenforliggende grunn var nok at Kirsten Flagstad var blitt for stor for noen nordmenn. Selv hadde hun aldri vært medlem av noe politisk parti. Tvertimot hadde hun fått sin mann, forretningsmannen Henry Johansen, til å melde seg ut av NS etter at hun vendte tilbake fra Metropolitan til Norge i 1941. Gjennom hele krigen nektet Kirsten Flagstad å opptre for tyskerne eller i den nazi-kontrollerte kringkastingen. Imidlertid hadde tyskerne så stor respekt for henne som verdens mest feirede Wagner-sangerinne at hun fikk beholde sitt pass og anledning til å opptre noen ganger under krigen i de nøytrale stater Sverige og Sveits.

Passet

Men etter frigjøringen i mai-dagene 1945, ble hun fratatt passet og fikk det ikke igjen før halvannet år var gått. Årsaken var denne: Den 13. mai 1945 ble Henry Johansen arrestert i haven på familiens eiendom Amalienborg i Kristiansand. Det var siste gang ekteparet så hverandre. Henry Johansen døde i fangenskap sommeren 1946 før det var blitt reist tiltale mot ham. Hvis saken var kommet opp mens han var i live, ville han i høyden blitt dømt til en inndragning på noen hundre tusen kroner på grunn av forretninger hans firma hadde inngått med tyskerne.

Det hører forresten med til historien at da Henry Johansen hadde meldt seg ut av NS under krigen, ble han også arrestert og satt noen dager på Grini.

Men det var med freden i 1945 at ufreden for alvor kom til Kirsten Flagstad og Henry Johansen

Skrøpelig vern

— Men hvordan kunne Kirsten Flagstad miste sitt pass etter som hun aldri hadde vært tysker-vennlig eller medlem av NS?

— Nei, det er jo nettopp dette som viser hvor skrøpelig rettsvernet for det enkelte menneske kunne være etter krigen. Den eneste grunn til at man inndro Kirsten Flagstads pass, var at hennes mann tidligere hadde vært medlem av NS.

Det hører forresten med til denne saken at Sven Arntzen som dengang var konstituert som riksadvokat, tidligere hadde vært jurist for Henry Johansen. En viss advokat Sundfør ble satt på saken mot Henry Jo-

hansen. All eiendom ble konfiskert og Kirsten Flagstad ble hver måned tildelt to tusen kroner av denne Sundfør som hun måtte klare sine utgifter med. Ja, det gikk så langt at påtalemyndighetene forsøkte å bevise at Kirsten Flagstad ikke hadde tjent sine penger selv, men fått alt av sin mann.

Og hun som hadde vært den høyest gasjerte sangerinne i New York.

Kampanje

— Hvordan artet kampanjen mot Kirsten Flagstad seg ellers?

— Den hadde allerede startet mens hun var ved Metropolitan i New York i 1940. Ved avslutningen av vintersongen hadde alle de skandinaviske stjernene som dengang var ved verdens ledende opera, stått på scenen og sunget «Vårt land, vårt land — Vårt fosterland» som en hyldest til Finlands heltemodige kamp mot Sovjetunionen i vinterkrigen. Det var Branzell, Torborg, Melchior og Flagstad.

Senere samme år skulle så Kirsten Flagstad delta ved en konsert til inntekt for Nøwegian Relief. Hun hadde da valgt å synge Wagner, selvfølgelig på tysk som fortsatt var helt naturlig å gjøre i Amerika. Nu falt det seg så uheldig at kronprinsesse Märtha var med i arrangementskomiteen og gjorde innsigelser mot dette. Man henvendte seg også til Kirsten Flagstads impresario for å få nedsatt billettprisen, noe som ble nektet under henvisning til at Kirsten Flagstad var verdens ledende Wagner-sangerinne og at det ville skade hennes renommé med nedsatte priser. Dessuten var jo hensikten å få inn flest mulig penger og da kunne det ikke primært tas hensyn til at alle husgjelpene i Brooklyn skulle være til stede.

Uheldig episode

Hvorom alting er, ble dette en uheldig episode som det også senere ble henvist til av hennes motstandere. En annen omstendighet var at den norske ambassadør i Washington var kommet på kant med Kirsten Flagstad fordi hun i en pause under en oppførelse på Metropolitan hadde nektet å motta ham i sin garderobe hvor han var kommet sammen med en annen ambassadørkollega. De hadde begge dampet på svære cigarer.

Men dermed var ambassadøren blitt fornærmet og benyttet senere enhver anledning til å baktale Kirsten Flagstad. Etter krigen oppsøkte jeg ham på et

Oslo-hotell og spurte ham rett ut om hva han hadde mot Kirsten Flagstad. Han ble forfjamset og klarte kun å stotre frem:

«Ja, hvordan skulle det ha gått under krigen, hvis alle norske sjømenn hadde gjort som Kirsten Flagstad». Med denne bemerkning forsøke han å insinuere at hennes hjemreise under krigen, hadde vært en upatriotisk handling. Han så overrasket ut da jeg bare vendte om og gikk.

Pressen etter krigen

— Hvordan forholdt pressen seg til de rykter som ble satt i omløp om Kirsten Flagstads upatriotiske holdning?

— Generelt må jeg si at hele den norske presse deltok i en hetskampanje mot Kirsten Flagstad. Også pressehetsen startet i USA hvor landets sladderkerjering nummer én, journalisten Walter Winchell, skrev at Kirsten Flagstad hadde vært i Berlin under krigen og sunget for Hitler. Og der skulle hun ha uttalt at Hitler hadde vakre, blå øyne. Det eneste som var riktig i denne løgnhistorien, var bemerkningen om Hitlers øyne som imidlertid hadde falt i en uformell sammenheng i 1934 mens Kirsten Flagstad sang i Bayreuth.

Men intet hjalp. Hetsen mot Flagstad var igang og de norske avisene trykte alt av negativ art om henne, men intet positivt. Selv forsøkte jeg å få inn korrigerende artikler i både Aftenposten og Verdens Gang uten at det lyktes meg.

Karin Branzell

Så kom den store svenske mezzosopran Karin Branzell for å gi en konsert i Calmeyergatens Misjonshus som dengang ble meget benyttet til konserter. Branzell var en god venninne av Kirsten Flagstad og de hadde sunget mot hverandre i flere oppsetninger på Metropolitan. Jeg var da blitt godt kjent med Kirsten Flagstad og visste at hun som alltid når hun var i Oslo, bodde på Grand Hotell. Jeg ringte ned og fortalte at jeg hadde to billetter og skulle annelde konserten. Hun ble med og vi satt ganske langt fremme i salen. Da Karin Branzell fra podiet fikk øye på Kirsten Flagstad, gjorde hun en dyp kompliment i retning av hennes plass før konserten begynte.

Det vi ikke visste, var at Aftenposten hadde laget et intervju med Karin Branzell samme dag. Under samtalen var hun blitt spurt om hvordan man så på Kirsten Flagstad ved Metropolitan. I intervjuet sto følgende: Ved Metropolitan er det ingen lenger som snakker om Kirsten Flagstad!

Da Karin Branzell fikk se dette, ringte hun gråtende opp til

Kirsten Flagstad og forsikret henne om at noe slikt hadde hun aldri sagt. Det hun hadde sagt, var at etter Kirsten Flagstad, var det blitt et stort tomrom ved Metropolitan.

Politivakt

Efter denne episoden var det at jeg gikk til Bokken Lasson og fortalte at nu måtte noe gjøres. Selv hadde jeg prøvd, men ble overalt nektet å komme til orde. Noe av det skjendigste var at flere av Kirsten Flagstads kunstnerkolleger deltok i denne svarte kampanjen mot henne. Bokken Lasson syntes alt var forferdelig og skrev så en praktfull artikkel til forsvar for Kirsten Flagstad. Den ble trykt i Verdens Gang og var sannsynligvis det første positive innslag til fordel for Kirsten Flagstad i norsk presse etter krigen.

— De har tidligere nevnt privat at Kirsten Flagstad ble nektet å treffe sin mann på dødsleiet hvis ikke politiet var til stede. Det samme nevner Aslaug Rein i sin bok om Kirsten Flagstad (Ernst G.Mortensen, Oslo 1967). Hvordan hang dette sammen?

— Først ad omveier fikk Kirsten Flagstad vite at Henry Johansen tidlig på våren 1946 var blitt innlagt på Ullevål Sykehus etter først å ha tilbragt en tid på sykestuen i fangeleiren. Noen direkte beskjed fra myndighetene fikk ikke Kirsten Flagstad om dette. På denne tiden hadde jeg nesten daglig omgang med henne og hennes familie. Gjennom overlege Hans Jacob Ustvedt ved sykehuset, lyktes det meg å få vite at Henry Johansen led av strupekreft og hadde få uker igjen å leve.

Sammen med Kirsten Flagstads advokat forsøkte jeg å få myndighetenes tillatelse til at Kirsten kunne besøke sin mann på dødsleiet. «Ja, under politivakt», var svaret. Under så nedverdige forhold avslo ektefellene å se hverandre. Deres siste samvær var altså i haven i Amalienborg den 13. mai 1945 da bevopnede hjemmefrontfolk trengte inn i haven og bortførte Henry Johansen som om han skulle ha vært en farlig krigsforbryter. De ble dengang avbrutt i en samtale om hvordan de skulle feire Kirsten Flagstads femtiårsdag.

En ting er de mange urettferdigheter og skjendigheter som ble begått i forbindelse med «rettsoppjøret». En annen er den at vi som nasjon ikke vil innrømme feilgrepene fra dengang på grunn av feighet som dessverre er blitt et nasjonalt kjennetegn.

Nye trakasserier

— Men hetsen mot Flagstad fortsatte og passet var stadig beslaglagt.

— Ja, den holdt ikke opp hverken her hjemme eller i Amerika. Måten de norske myndigheter og avisene behandlet henne på bidro til at hetsen mot henne også ble holdt ved like i enkelte kretser i utlandet. Det kom allikevel mange invitasjoner til opptredener, og de kom fra mange land, men hun var jo stadig forhindret i å motta disse på grunn av at passet var inndratt.

Nu falt det seg slik at jeg ble kjent med høyesterettsjustitiarius Emil Stang og fortalte ham om kampanjen mot Kirsten Flagstad. Selv hadde han flere ganger under krigen vært gjest hos Henry Johansen og Kirsten Flagstad. Han syntes det hele var grovt og lovet å hjelpe. Det gjorde han også omgående høsten 1946 med å avgi en erklæring om at Kirsten Flagstad under krigen hadde inn tatt en fast, patriotisk holdning. Den ble også oversatt til engelsk. Allikevel stoppet ikke «steningen» av henne i pressen, og den advokat Sundfør sørget fortsatt for at hennes pass var sperret. Til slutt fikk jeg den idé at den eneste som kunne sørge for at Kirsten Flagstads pass ble frigitt, var mannen som hadde vært hovedanklager mot Quisling, Anneus Schjødt. Det viste seg å være riktig.

Til Sverige

Den 7. desember fikk hun sitt pass og sammen reiste vi til Sverige hvor hun ga konserter, blant annet med flere av mine sanger som hun allerede før krigen hadde begynt å ta opp på sitt reper-toar. Men pressekampanjen mot henne fortsatte. For mange var det tilstrekkelig bevis på hennes unasjonale holdning at hun sang på tysk! Da hun året etter (1947) hadde sin første opptreden etter krigen i Carnegie Hall, som ble en stor suksess, skrev en av Oslo-avisene i fet overskrift:

«Kirsten Flagstad faller pladask».

Bakgrunnen var at hun hadde snublet i sin kjole, men dette klarte pressen å vri derhen at konserten var en fiasko.

Aldri mer tilbake

— Ble ikke Kirsten Flagstad meget bitter på denne hetsen mot henne?

— Jo, forferdelig. Under den første reisen til Sverige, sa hun at hun aldri mer ville vende tilbake til Norge. Da svarte jeg at det kom hun ganske sikkert til å gjøre. Hun var simpelthen for glad i Norge til å forlate landet. Derimot lovet jeg henne at når jeg først forlot Norge, ville jeg aldri mer vende tilbake!

Boken om alt av urett som ble gjort mot Kirsten Flagstad, venter ennå på sin forfatter. Det samme gjør boken om Vebjørn

(Forts. side 7)

Verdenshistoriens største krigsforbrytelse skjedde etter siste verdenskrig

OVER 13 MILL. TYSKERE FORDREVET — NÆR 3 MILL. TYSKERE MYRDET

«Den farligste form for løgn, er å fortie sannheten.»

Gammel filosof

Pave Pius XII. uttalte på en juristkongress i Roma sommeren 1951 at fordrivelsen av millioner tyskere og myrderiene på tyskere i Østområdene etter krigen, var verdenshistoriens største krigsforbrytelse. Allerede så tidlig som 1/3 1948, skrev paven i et brev til de tyske biskoper at denne uhyrlige fremgangsmåte fra Tysklands motstandere overfor det tyske folk, var uten sidestykke i historien, og at det en gang i fremtiden ville bli fordømt, både fra et rettslig, økonomisk og politisk synspunkt.

En ungarsk jøde som, på vei hjem da krigen var slutt, passerte Tsjekkoslovakias hovedstad Prag, uttalte at han hadde hatet tyskerne mens han satt i den tyske konsentrasjonsleir. Men da han så hvor grusomme tsjekkerne var mot tyskerne, også mot kvinner og barn, som ble myrdet på den mest bestialske måte, da forsvant alt hans hat til tyskerne, og gikk over til medlidenskap med det tyske folk.

Russerne, polakkene og tsjekkerne, var alle like grusomme og rent ut djevlelike i sin behandling og mishandling av tyskerne. En stor del av amerikanerne, engelskmennene og franskmennene i uniform, gjorde seg også bemerket på en særdeles lite fordelaktig måte, med myrderier av tyskere i fangenskap i en grad og ved metoder, som trosser enhver beskrivelse. Og i Frankrike ble etter «frigjøringen» over 300 000 tyske sivile og samarbeidsfolk regelrett myrdet, med franske kommunister som hovedaktører og med de Gaulles åpenlyse godkjennelse.

Det verste av alt, var at den amerikanske og britiske regjering hadde godkjent fordrivelsen av øst-tyskerne, og ellers så gjennom fingrene med massemyrderiene på tyskerne. Det tyske Røde Kors oppgir at over 2,5 millioner tyskere ble myrdet bare i østområdene i løpet av få måneder i 1945 og -46, og at nærmere 13 millioner ble fratatt alt de eide og ble jaget vestover som kveg.

Også i de alliertes fangeleirer, ble flere hundre tusen tyskere, dels myrdet, dels sultet ihjel etter krigens slutt. De verste myrderiene ble til slutt stanset etter gjentatte henstillinger fra den katolske kirke i USA. Men dette gjaldt bare for de vest-allierte. Russene tok ingen hensyn til dette. Forholdene for de tyske fanger i de russiske fangeleirer var helt ubeskrivelige. Av over 100 000 tilfangetatte tyskere ved Stalingrad, vendte bare rundt 6 000 — seks tusen — levende hjem.

Her i Norge var imidlertid alle tause. Aftenposten, Dagbladet og Verdens Gang, overgikk hverandre i redselsskildringer fra de tyske konsentrasjonsleirer, mens de norske jøssingers egne venner i Sovjet-Russland, England, Frankrike og USA medvirket til verdenshistoriens verste blodbad på tyskere, og vel å merke i fredstid. Det er rett og slett en forbrytersk opptreden av de nevnte aviser, bevisst og beregnende å fortie kjensgjerninger på denne måte for derved ikke å bringe forstyrrelse inn i det svart/hvitt bilde de ønsket å male av tyskerne, for således å kunne ramme alle dem som hadde stått på tyskernes side under krigen. Og mens dette fore-

gikk, så lot de nevnte norske aviser som var ledende opinionsdannere her i landet, de norske myndigheter få frie hender til å holde titusenvis av NS-folk inne sperret. NS-fangene ble psykisk og til dels også direkte fysisk mishandlet ved utsulting og terror fra vaktens side. Det er utkommet flere bøker som klart dokumenterer disse forhold. Det rådet ofte, særlig i den første tid etter okkupasjonen nærmest utrolig hensynsløse tilstander i de norske demokratiske konsentrasjonsleirer som ble opprettet for å gjennomføre hevnoppgjøret mot NS-folk. For det hele var en ren hevn. Det burde myndighetene ha innrømmet, istedenfor å ikle det hele en rettslig kappe.

Stadig bebreide rman NS-folk for at de kunne samarbeide med tyskerne, når det foregikk så meget klanderverdig i de tyske konsentrasjonsleirer. Det skal villig medgis at tyskernes behandling av de innsatte i sine konsentrasjonsleirer for en stor del var av siste sort. Og ikke minst den gemene behandling som ble jødene tildelt, kan selvsagt ingen forsvare. Men hva visste NS-folk om forholdene i de tyske leirer under krigen? De kunne ikke vite mer enn folk flest. Og i den eneste leir som NS-myndighetene hadde herredømmet over, Berg-leiren, var det meget liten grunn til å klage over forholdene. Forøvrig kan nevnes at da Quisling fikk en klage over behandlingen av serbiske studenter i en fangeleir i Norge, ble han meget oppbragt, og skrev straks et brev direkte til Hitler, og ba inntrengende om at de påklagede forhold snarest måtte opphøre. Brevet forårsaket at den tyske leirkommandant

omgående ble forsatt til fronttjeneste på Østfronten.

Men hva med jøssingenes moralske standard? De satt og frydet seg over at millioner av tyskere ble myrdet og fordrevet, og at NS-folk flest led helvedes kvaler i de nyopprettede konsentrasjonsleirer. De gode nordmenn kunne, samtidig som de fordømte NS-folkene for at de kunne samarbeide med tyskerne som holdt hundretusener i fangeleirer, selv uten noen skrupler rolig samarbeide med Sovjet-Russland, hvor man visste at over 20 millioner mennesker satt innesperret i verdenshistoriens verste konsentrasjonsleirer. Den israelske statsminister Begin, skriver i sine memoarer at han, da han ble «befrikket» av russerne fra en tysk fangeleir, straks ble overført til en russisk leir, som han medgir var minst 10 ganger verre enn den tyske.

Sannheten er den at en stor del av den norske presse, i likhet med NRK og de store forlagene, de går i virkeligheten — selvsagt uten å være seg det bevisst — Sovjet-Russlands ærend. Ved stadig å hakke på nazismen og de forferdelige tyskerne, hjelper de Sovjet og verdenskommunismen til å bli mere «stuerene» og dermed godtagbare for folk flest. Dette med å rette alt hat og all motvilje mot Tyskland og nasjonalsosialismen, er fra Sovjet-Russlands side en helt bevisst plan. KGB har faktisk en egen avdeling som bare arbeider med disse spørsmål for mest mulig å underminere NATO's moralske plattform og militære styrke.

Det er å håpe at de krefter som ønsker å fremme den historiske sannhet, etterhvert som tiden går, kan slippe til med

sannferdig og rettferdig historiskrivning. Da vil nok folk flest få et ganske annet syn på hva som skjedde under krigen og fremfor alt *etter* krigen, som Norge som stat *ikke* deltok i etter 10. juni 1940. Det vil neppe da fortone seg som om sovjetrusserne og deres vestlige allierte var rene engler og tyskerne var rene djevler, slik en massiv etterkrigspropaganda over hele verden har fremstillet det. Etter mitt kjennskap til tyskerne, tror jeg å kunne si med sikkerhet at de, hvis de hadde vunnet krigen, ville behandlet soldater, offiserer og politikere på en ganske annen og mere human og gentil måte enn tyskernes motstandere har behandlet Tyskland og tyskerne.

Når kan vi vente at norske aviser, NRK og våre forlag, begynner å bli mere objektive og sannferdige i valg av stoff??? Det er å håpe at et norsk forlag vil utgi noen av den engelske historiker David Irvings bøker, som er utkommet i kjempeopplag i England, Vest-Tyskland og USA! Og hvorfor gir ingen i Norge ut den fantastiske avslørende bok om Roosevelt, skrevet av hans egen svigersønn, oberst Curtis Dall? Er det bare om å gjøre å velge ut alt som er nedsettende om tyske ledere og Quisling, og fortie alt som kan avsløre allierte lederes sanne ansikt, som f.eks. Churchill, Roosevelt og Stalin? I det lange løp, vil sannheten og rettferdigheten aldri kunne undertrykkes. En dag kommer alt frem i lyset, og det kan by på en ubehagelig oppvåkning for alle som har bygget sitt syn på den 2. Verdenskrig, på løgn og bedrag.

Brage

Claus idag:

Præsidentvalget

Udviklingen i USA — på godt og ondt — prager forholdene i Europa. Tendensene i det amerikanske samfund når os med en vis faseforskydning. Derfor er resultatet af præsidentvalget den 6. november af stor betydning — ikke mindst for nordisk erhvervsliv, som er afhængigt af dollarens kurs og afsætningsmulighederne på det amerikanske marked.

Det alarmerer europæiske politikere og forretningsfolk, at Washingtons syn på verden og den amerikanske regerings kurs om få måneder kan forandre sig radikalt så at sige fra den ene dag til den anden.

William Pfaff — en amerikansk medarbejder ved Le Monde skrev i begyndelsen af au-

gust: *De to partier (republikanerne og demokraterne) er simpelthen totalt uenige om alle hovedlinierne i såvel indenrigs- som udenrigspolitik. Og redaktør Patrick J. Buchanan siger i en leder i Boston Herald «skulle det demokratiske parti vinde valget, vil det medføre de største ændringer i USA's styre i de sidste 40 år».*

Demokraterne — repræsenteret af Walter F. Mondale har, selvom det ikke siges rentud, afskrevet Europa og angriber den amerikanske forpligtelse til at forsvare Vest-Europa. Jesse Jackson, den sorte præsidentkandidat som nu ganske vist er ude af billedet som sådan, men besidder stor indflydelse i det demokratiske parti, henviser

ustanselig til USA's «tvangsforestillinger om kommunismen», idet han videreudvikler temaet fra Carters dage.

Såkaldt «neo-konservative» kredse arbejder ivrigt på samme front, omend de ikke deler hans sympati for Sovjetunionen og Cuba, men de mener, at eftersom Europa er så blødhjertet overfor den kommunistiske blok og viser så ringe interesse for sit eget forsvar, er det måske på tide at trække de amerikanske styrker tilbage fra Europa og at omstrukturere — måske helt nedlægge — NATO.

I modsætning til republikanerne går demokraterne ind for ensidig nedrustning i tillid til, at Sovjetunionen vil følge eksemplet.

Historien gentager sig. Walter Mondale er 80'ernes Neville Chamberlain, der glad og fro vendte tilbage fra München i 1938 efter forhandlingerne med Hitler og forkyndte aftalen om «fred i vor tid». Han havde end nu tilgode at erfare, at aftaler med diktaturstater er verdiløse. Det eneste de respekterer er økonomisk og militær styrke.

Resultatet af en demokratisk valgsejr vil være amerikansk isolationisme og Sovjetunionens øgede pres på Vest-Europa. Desuden vil det opsving i verdensøkonomien som Reagan-regeringen har forårsaget gå i stå. En konsekvens der hurtig vil blive følelig også i Skandinavien.

Ronald Reagan synes imidlertid ret sikker på genvalg. For

tiden fører han med ca. 10% i meningsmålingerne, og det forventes, at forspringet vil øges, når hele det republikanske propagandashow kommer op på fulde omdrejninger.

Reagan appellerer givetvis mest til de realistiske af vælgerne og mindst til de idealistiske, men indtil Vest-Europa lærer at tale med en stemme, er han det eneste håb vi har for fremtiden. Idealisme er ikke som mange tror et kvalitetbegreb. Faktisk har idealister gang på gang ført verden ud i katastrofer, fordi de altid er så hulens sikre på at have ret.

Så kan realisterne bagefter feje skårene op.

(Forts. side 7)

Gärtner-saken . . . Vidkun Quisling's

(Forts. fra side 3)

ble en meget ubehagelig samtale, da han bebreidet meg at jeg ville efterforske gode nordmenn, så jeg fikk ingen opplysninger fra ham. Jeg kom senere i kontakt med en tidligere hjemmefrontmann og de opplysninger han gav meg tydet på at denne unge gutten ikke fikk den rettsbeskyttelse han hadde krav på, og at det var en opplevelse han for sin part aldri ville glemme.

Mere vet jeg ikke, men jeg håper på gjennom Deres avis å få mere nøyaktige opplysninger. Av personlige grunner ønsker jeg ikke å oppgi noen adresse da jeg vil arbeide med disse tingene på egen hånd. Hvis noen har opplysninger å gi kan jeg senere hen få personlig kontakt, f.eks. pr. telefon. På forhånd takk.

Gerd Larsson

Vår redaksjon vil med glede formidle opplysninger om Gärtner-saken til Gerd Larsson.

FOLK OG LAND har tidligere skrevet om denne unggutten fra Bergen og hans tragiske skjebne, men lesere av vår avis kan sikkert komme med flere opplysninger.

Red.

Det kommer en morgen igjen

En gang ble korsmerkte faner heist — i et Vesten i nød, av noen som så at imorgen skal skjebnen bli — rød eller død.

Dei heiste begeistringens faner på fedrenearevns grunn, bak bannerne fylkedes unge hvis tanke og tufte var sunn.

Det vokste en skog av standarder! Blant ungdom i mange land ble korsene samlingsmerker og tente mot-ildens brann!

De første som så hva der skjedde bar slike symboler på arm — i Vestens forreste rekke sto disse — da der gikk alarm.

Og horns signal over Europa manet de tapres sinn! Hver som falt der i østen falt for vår frihet — for din.

Det synes som alle ble borte forgjeves, — begravet og gjemt. Men vit, at for dagens unge f u n d a m e n t e t er de som er glemt.

— Det kommer en morgen igjen da alarmer for Vesten vil gå! Imens skal du takke de mange som ikke kan kjempe nå.

AH

«henvendelse» . . .

(Forts. fra side 1)

eneste brev fra Himmler, og aldri besvarte det.

Noen oppfordringer om det ene eller det annet er altså ikke kommet fra Vidkun Quisling.

«Gudbrandsdølen» og «Lillehammer Tilskuer» ga plass for innlegg fra lesere, som reagerte mot den grove forvrengning fra Hans Fredrik Dahl i denne sak.

Her finner vi dette innlegget: «— Det finnes en fæl, gammel historie om en mann som ble hengt på grunn av en kommafeil. Den er forhåpentligvis ikke sann, men kan kanskje ha vært nyttig til å innskjerpe regler om tegnsetning. Man minnes dette når man leser om de mer eller mindre sensasjonelle dokumenter tilhørende Vidkun Quisling, som i senere tid på forunderlig vis, er kommet for dagen. Det mest sensasjonelle blant disse skal være et brev fra Heinrich Himmler til Quisling, fra en tid da den siste var forsvarsminister i Norge, og den første sammen med Hitler var på vei til makten, men ennå ikke hadde nådd den. I forbindelse med dette kolporterers nå en grov oversettelsesfeil som truer med å føre forskningen omkring Quislings virksomhet og forbindelser i 1930-årene, aldeles på avveier. Denne feilen vil ikke som kommafeilen drepe noen, men er allikevel ille nok.

Bakgrunnen er denne: En tysk forretningsmann og Hitler-tilhenger, Pferdekaemper, reiste endel i utlandet. Han trivdes tydeligvis godt som enslags selvbestalt uteriksrapportør til partiledelsen, og sendte meldinger dit om likt og ulikt. Gjerne «vertraulich» eller «geheim». Almindeligvis ble og blir han oppfattet som en heller komisk figur.

Denne Pferdekaemper har i sin tid rapportert til partihovedkvarteret i München at han i Oslo er blitt oppsøkt av Quisling, noe som sant og si ikke er særlig sannsynlig. Noe støtte på annet hold for denne påstanden finnes ikke. Ifølge rapport nr. 2 har man i sin tur oppsøkt forsvarsministeren, som lyder adskillig mer sannsynlig. Denne rapport har som vedlegg Quisling's visittkort, som han, antagelig korrekt, påstår å ha fått under besøket. Ikke så sensasjonelt, det heller. Folk var høflig-formelle i den tid.

Så kommer sensasjonen. Først i Dagbladet, hvis kulturredaktør er kommet i besiddelse av Himmler-brevet til Quisling. Deretter i G og LT, hvor amanuensis Terje Halvorsen ved ODH fremviser en avskrift, fremskaffet for årevis siden i Østtyskland. Begge er utvilsomt ekte nok, og bortsett fra en korrigering av dateringsårstallet i avskriften også identiske: Brevet er brukt i forskning og undervisning ved ODH lenge før

funnet i Oslo. Sensasjon?

I en viss forstand: Ja. Nemlig hvis man, som det av G og LT ser ut, også der har vært offer for en oversettelsesfeil av groveste slag. Som man i tilfelle ved ODH ikke er alene om, men det er en annen sak. Den som forsker, får selv sette seg inn i sitt materiale.

Det heter i uttalelsen i G og LT: «I brevet takker Himmler for henvendelsen fra Quisling og sier at han kommer til Oslo i løpet av våren 1933», osv.

Men det er ikke dette som står i brevet, gjengitt i faksimile. Korrekt oversatt står det:

«Gjennom partifelle Pferdekaemper har jeg fått Deres adresse. Jeg håper i løpet av de første tre måneder av 1933 å kunne gjøre en reise til Norge, og vil da sikkert oppsøke Dem i Oslo», osv.

Større var sensasjonen ikke. Kort sagt: Himmler har engang via Pferdekaemper fått Quislings adresse. Den står på visittkortet. Og kommer han, som håpet, til Oslo, vil han «sikkert» oppsøke Quisling. Det gjorde han ikke. Det er det hele.

Jeg hørte i dag at historien om Quislings påståtte henvendelse til Himmler via USA foreløpig er nådd frem til Argentina.

Det er på tide at denne «henvendelse», som ikke er annet enn en oversettelsesfeil, avlives.

P. O. Storlid»

Etter at løggen av Vidkun Quisling's henvendelse til Heinrich Himmler er avdekket, presenterer Terje Halvorsen, førsteamanuensis ved Oppland Distriktshøyskoles Samtidshistorie-seksjon, følgende korte kommentar:

— Det er riktig at brevet fra Himmler til Quisling ikke sier noe om forutgående henvendelse fra Quisling.

Slik interesse fra Quisling har vi fra andre kilder.

Vil Terje Halvorsen svare oss på følgende spørsmål:

Hvilke kilder har førsteamanuensis for fortsatt å insinuere at Vidkun Quisling gjorde henvendelse om et tosidig samarbeide i 1933?

Inntil vi har fått svaret vil vi påstå at Terje Halvorsen ikke kan legge frem slike kilder. At også han taler i viljelse.

Red.

Presidentvalget . . .

(Forts. fra side 6)

Bag alle smilene og pjanket er Reagan en benhård realist, der er ganske klar over menneskenes trang til drømmerier, massernes mangel på overblikk og hang til slagord. Samtidig er han selv legemliggjørelsen af den amerikanske drøm for millioner af mennesker — en mand der fra beskedne forhold har bokset sig frem til verdens største embede.

Claus

Einar Gerhardsen smuglet . . .

(Forts. fra side 1)

— ideologien som ble radikalisert, mens den reformorienterte parlamentariske praksis forble uendret. Dette er en uholdbar oppfatning som bunner i en upresis problemstilling. Partiets revolusjonsteori besto av to sett av teser. Den ene ga retningslinjer for hvordan arbeiderbevegelsen skulle handle i en revolusjonær situasjon — en situasjon hvor hele arbeiderklassens ressurser skulle settes inn i et avgjørende fremstøt mot statsmakten. Det andre system av teser ga kursen for hvordan arbeiderbevegelsen skulle frembringe en revolusjonærsituasjon.

— Hva ble gjort for å skape en slik situasjon?

— Det ble truffet tiltak som siktet mot å omforme DNA fra en valgorganisasjon til en revolusjonær kamporganisasjon. Arbeiderbevegelsen utfoldet en energisk og omfattende aktivitet for å infiltrere og undergrave militærapparatet, den satset mye på å organisere bedriftsråd som skulle utvide arbeidernes maktposisjon på bedriftsplanet.

Propaganda-transport

Tilslutningen til Komintern ble fulgt opp med praktisk handling. I 1919 var Russland avskåret fra kontakt med Vest-Europa gjennom en omfattende blokkade. De russiske bolsjevikere, som ønsket å påvirke revolusjonsprosessen i Sentral-Europa, så da mot DNA og Norge.

Partiet påtok seg å organisere en omfattende transport av propagandamateriell fra Vardø til hele Vest-Europa. I et tidsrom kom det to kuttere fra Murmansk til Vardø pr. uke med kommunistisk propagandamateriell. Derfra ble det brakt til Oslo, hvor partiformannen, Kyrre Grepp, ledet en organisasjonsentral for videreforsendelse. En rute gikk til Bergen, hvor redaktøren i Arbeidet hadde ansvaret for transporten til England. En annen rute gikk til Stockholm. Derfra ble litteraturen sendt til en distribusjonsentral for Sørøst-Europa i Wien. Og endelig ble det sendt propagandamateriell med Amerikalinjen til USA og med handelsskip til Antwerpen. Denne propagandalitteratur hadde stor betydning ved etableringen av de kommunistiske partier i Vest-Europa.

Storsmugling

— Dreide denne transportvirksomheten seg bare om propagandalitteratur?

— Nei, partiet smuglet også verdisaker og penger som ble brukt til å finansiere små kommunistiske grupper og partier rundt om i verden. I 1920 ble bergenseren Alfred Madsen tatt under en tollkontroll i Vardø med 59 kg gullrubler. Ved samme anledning brakte Einar Gerhardsen med smaragder — på tuber.

Hetsen mot Kirsten Flagstad . . .

(Forts. fra side 5)

Tandberg som var den virkelige sosialist i Norge fordi han gav bort sine bedrifter til de ansatte, men som likevel ble drevet til selvmord.

Opprop

— De fikk i alle fall i stand et opprop fra kjente kunstnere som i 1947 tok avstand fra beskyldningene mot Kirsten Flagstad?

— Ja, det var en fin ting å få til. Oppropet ble sendt ut over NTB og de fleste aviser trykte det på grunn av tyngden av de navn som hadde underskrevet og som blant annet tellet Bokken Lasson, formannen for norske tonekunstnere Bjarne Brustad, Egil Nordsjø, den ubestikkelige patriot Robert Riefling, Henrik Sørensen, Eivind Groven, Hanns Henrik Holm, Eva Gustavson og mange, mange andre. Den første jeg fikk til å underskrive, var Odd Nansen.

Bokken Lassons praktfulle artikkel året før hadde nok gjort en viss virkning til fordel for Kirsten Flagstad.

Men ikke alle var enig i oppropet. Såvidt jeg husker nektet Dagbladet å trykke det og sjefredaktør Einar Skavlan lurte i en kommentar på om hele den norske kunstnerstand var gått kollektivt fra forstanden siden den kunne forsvare Kirsten Flagstad.

I dag vet vi at forfølgelsen av Kirsten Flagstad hadde sin opprinnelse rundt Den norske ambassade i Washington tidlig under krigen, at den fortsatte blant annet i amerikansk presse og i de norske sendingene fra BBC, og at den ble kompakt etter krigen på grunn av myndighetenes og pressens skandaløse opptreden mot henne. Når det gjaldt landets ledende sangerinne, viste den såkalte frie presse seg ikke bare å være ufri, men servil for folkets og tidens laveste instinkter.

— Det er vel ikke noe nytt at vi i Norge har vanskelig for å tale personligheter som rager opp over den jevne middelmåldighet?

— Nei, det er dessverre et mønster og har ikke forandret seg fra Peer Gynt og frem til i dag. De store ble alltid et offer for de små og smålige. Det er husmannsånden som seirer.

Noe som imidlertid er kommet i tillegg i vårt århundre, og som forbauser meg når vi etter sigende skal stamme fra dristige vikinger, er den kollektive og personlige feighet som preger den norske nasjon.

KLIPP, KLIPP, KLIPP, KLIPP . . .

Mange lesere er svært flinke til å sende oss avisutklipp.

Vi kan umulig følge med i alle aviser og tidsskrifter selv, så vi er meget takknemlige for klipp fra leserne.

Averter i «Folk og Land»

Nå får VI skylden

En lektor Johan I. Holm, fra Bryne, dukket i september opp i avisene med et ganske fantastisk innlegg, som vi gjengir:

Det er en gammel erfaring at en forbrytelse som ikke erkjennes, alltid vil dukke opp igjen før eller siden i form av nye forbrytelser.

Det er dessverre en kjennsgjening at tyskerne aldri virkelig har erkjent sine forbrytelser under siste krig. Det viser lærebøker i historie som har vært brukt i den tyske ungdomsskolen. At Hitler og hans parti fikk makten, skyldes den økonomiske verdenskrise, og konsentrasjonsleirene og jødeforfølgelsene vil man helst overse. At gamle og unge nazister liker seg på «forsonings-konferanser» eller «forsonings-oppdrag» bør heller ikke forvirre noen: forsoning vil for nazistene si at man glemmer deres ugjerninger. Helst vil de at historien skal «revurderes» og omskrives.

Vidkun Quislings korrespondanse og gamle NS-dokumenter er plutselig oppdaget og har kommet i fokus. Det skjer på en slik måte at en må spørre seg selv om det hele skjer så tilfeldig som det fremstilles. Visse ting tyder på at det foreligger en vel gjennomtenkt plan, altså et komplott.

I flere år har undertegnede som er filolog med historie som hovedfag, mottatt en ufyelig trykksak i posten, nemlig bladet «Folk og Land» som utgis av noe som kaller seg A/S Historisk Forlag, Oslo. Det er gamle, norske nazister som står for utgivelsen.

I det bladet finnes ingen erkjennelse av skyld eller ansvar

for nazistenes ugjerninger i Norge, det være seg de tyske eller de norske nazister. Hovedsiktetpunktet er å oppnå en revurdering av Quislings og Nazi-partiets rolle i Norges historie. Det vrimler av leserinnlegg, og de fleste oppgir åpent at de har vært medlemmer av NS. De ønsker seg tydeligvis flere serier i NRK av typen «Under solkorset», hvor NS-medlemmer fikk tale sin sak uten å bli motsagt: De har jo ingenting å skamme seg over!

Nazi-embetsmenn i de norske departementer under krigen blir fremstilt som gode nordmenn som hjalp sine landsmenn. Frontkjemperne på Østfronten «falt for sitt land». Rettsoppgjøret etter frigjøringen blir stadig omtalt, og da som maktmisbruk satt i system.

En annonse i nr. 9 for 1983 (32. årgang) er ganske illustrerende:

«Østfrontmedaljen, Jernkorset og andre krigsmedaljer skaffes, LP med taler av Hitler, Göring, Himmler, Goebbels m.fl. Militærmusikk og sanger på kasset og LP. Original super 8 filmer, farve, sort/hvitt, med og uten lydopptak av krigsberichterere fra mange frontavsnitt, alt i original...»

Noe som går igjen i inseratene er at Storbritannia og de allierte har skylden for angrepet på Norge 9. april, ikke Tyskland. Derfor trykket redaksjonen straks journalist Bjørn Bjørnsen til sitt bryst da denne ville «sprengte myten om de allierte»

i sin bok «Narvik 1940». At professor Magne Skodvin og andre faghistorikere, unntatt Hans Fredrik Dahl i Dagbladet, straks imøtegikk og tilbakeviste Bjørnsens påstander da han kom med sin første bok om 9. april, blir arrogant avvist.

I hele verden sitter det idag nazi-historikere og vil omskrive historien om nazismen i Europa. De nekter at Holocaust og utsettelsen av 6 millioner jøder i konsentrasjonsleirer og gasskamre har funnet sted.

Nazismen dukker opp igjen, og nazistene er like aggressive som før.

Johan I. Holm

SVAR: At lektoren i fullt alvor mener at underslagene av Quisling-arkivene er skjedd etter en vel gjennomtenkt plan, av et komplott av «gammelnazister», overrasker oss ikke.

Men vi tror neppe «Dagbladet»s kulturredaktør, dr. philos Hans Fredrik Dahl og advokat Odd Syse, samt lensmannsbetjent Thor Engebretsen og løpergutten «Tom» vil godta at de spiller hovedrollene i et nazi-komplott.

Hva angår innholdet i «FOLK OG LAND» er det riktig som lektoren skriver, at hovedoppgaven er å oppnå en revurdering av Vidkun Quisling og Nasjonal Samlings rolle i Norges historie.

Derimot er det riv ruskende galt av ham å trekke frem tilbudsannonnene i FOLK OG LAND som illustrerende for vår virksomhet. Tilbudene til samlere kommer som oftest fra folk med helt annen bakgrunn enn den vi har. (Bl.a. finnes det advokater som går til antikvariatene med saker de har fått fatt i.)

Vi kan også gjøre lektoren kjent med at det i flere norske byer, også i Oslo, er åpnet spesialforretninger for samlere, der det selges medaljer, uniformer, kassetter og våpen fra begge sider, stammende fra siste verdenskrig. Og innehaverne er ikke «nazister».

Skremmende, lektor Holm?

Red.

USMAKELIG

Under denne tittel skriver AP-organet «DEMOKRATEN» i sin leder:

«Det begynner å lukte Quisling igjen. Og denne gang kan vi takke oss selv, på jøssingsiden.

I tillegg til alle de etterlatte papirene som har ført en besynnerlig kjellertilvarelse, utenom offentlige kanaler, i tillegg til

Boktjenesten

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71.

NS-MEDLEMMENES SYN:

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 65,-
.... » — » — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — » — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	» 75,-
.... » Alle 4 bind: Supplement til okkupasjonshistorien ..	» 240,-
— — —	
.... » A. I. Bru: Professor på ville veier	» 50,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 25,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 25,-
.... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	» 95,-
.... » Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	» 20,-
.... » H. Franklin Knudsen: I Was Quislings Secretary ..	» 55,-
.... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	» 15,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 35,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 25,-

GAVEBOKEN:

.... eks. Maria Quisling's dagbok og andre etterlatte	
» papirer	kr. 55,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:	
Den norska rättsutspørgørelsen	kr. 50,-
» Referat og utdrag på norsk av ovennevnte	» 5,-
» Forbundet: GI oss rettsstaten tilbake	» 5,-
» Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret ..	» 10,-
» Admiral Herman Boehm: Norge mellem England og Tyskland	» 60,-
» Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof Wilh. Rasmussen)	» 80,-
» Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 30,-
» O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre landsmenn?	» 5,-
» Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 50,-
» Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma ..	» 40,-
» H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D. D. D. Et offer för krigspsykosen under och efter den tyska ockupationen av Norge	» 100,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 70,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører på østfronten 1943/44)	» 90,-
.... » R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen	» 175,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr - eller hvad? (Dødsdømte)	» 20,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	» 50,-
.... » John Galster: Amagers Erobring. Den 3. verdenskrig. Kunsten å bekjempe kommunister	» 45,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

En TAKK til «Folk og Land»

— Takk for at FOLK OG LAND forteller sannheten om det danske Tvind-imperiets underbruk i Norge: «Den reisende folkehøgskole», eller «De små skoler», som virksomheten også kalles.

Gjennom flere år har jeg fått tilsendt avisens mange innlegg om skolen, og alle protestene mot at denne marxist-leninistiske utklekningsanstalt får fortsette sitt nedbrytende arbeide her til lands.

Med bakgrunn i det uendelige tall over skandaler ved Tvind-imperiets virksomheter, tør jeg si at den norske regjering, ved godkjennelse av skoleanlegget, hotelloppet og UFF-organisasjonen, selv er medskyldig i forbrytelsene.

Jeg har selv hatt en datter på «Den reisende folkehøgskole», og vet at voldtekt, tyverier, narkotika- og alkoholmisbruk har vært en del av skolens hverdag, ved siden av at mangelfullt stell og tilsyn har påført elevene sykdommer, — også med dødelig utgang.

Som tidligere aktiv motstandskvinne i kampen mot nazismen, skulle jeg ha forsvaret at jeg aldri skulle takke en avis som FOLK OG LAND for noe som helst.

Jeg tok feil.

Takk, alle i redaksjonen, for at dere tok opp kampen mot dette rotteteir som kaller seg «Den reisende folkehøgskole».

Margun Alexandersen, Oslo 1.

passet og dagbok som en advokat tillot seg å selge, er det også blitt tusket med den henrettedes gamle slitte uniform.

Alt bak ryggen på enka — mange år etter at freden brøt løs.

Å kalle det usmakelig er for pent!

Riktignok måtte det ta tid å gjenopprette demokratiet i alle detaljer etter nazistenes rasering, men at det skulle ta så lang tid å være garantert litt elementær folkeskikk hadde vi ikke trodd!

Indirekte er det sørget for å gi «føreren» og landsforræderen en liten revansje, faktisk.»